

Çocukluğumu söyleyeyim. Çocukken acayip yaramazmışım, acayip. Yani baş edemiyorlar benimle. Armutların bahçesine girmeye, oradan ne bulursak, koparıp yemeğe bayılırdım. İncir mincir hiç fark etmez. Tam ineceğim zaman, şey görürdü, bahçıvan görürdü. Arnavutlardı onlar. Eline alırdı bir sopa, beni kovalardı. Tabi ben atık olduğumdan, bana yetişemezdi. Ben, en kuytu köşelere girerdim, beni bulamazdı. Öyle bir şeyim vardı. Annemden çok dayak yerdim o konuda. Okuldan geldim mi, çantayı attım mı, daha beni bulamazlardı. Feriköy, Okmeydanı, Pangaltı oraları gezerdim, tek başıma. Gezmeyi severim, yani, çok sever, o zaman seviyorum, şimdi de seviyorum. Öyleydin yani. İşte, İlkokulu yani öyle pek okudum, tam sayılmaz yani öylesine. Ama okumak isterdim. Bir matematik yüzünden okumadım yani. Matematiğim pek iyi değildi ama öbür derslerim çok iyiydi. E, babam git, dedi ama babam mesela karşıydı mesela, kadının okumasına annem falan. Hele annem daha çok. Benim de öbür kız kardeşim, benim ufağım, çok okumak istiyordu. Dinlemedi de yaptı yani. Okudu da. Şeye, Meslek Lisesine kadar bitirdi, olgunlaşmayı bitirdi. İşte biz, yani 7 kardeşiz. Yedi kardeşlerden, ne kadarsa okursa işte, bir erkek kardeşim, bir ben, bir de en ufak kız kardeşim ortaokula kadar okudu. Gerisi yani pek, rahatsızdı en büyük ablam zaten. Sara hastasıydı, okumadı o. Zaten, kendine yetiniyordu. Öyle yani, hayatımız öyle geçti.

Sonra okul bittikten sonra, şeye, çalışmaya başladım. Ev işinde. Yani yatılı olarak. Madamların yanında. Orda öyle senelerce çalıştım. Ondan sonra işte, evlendim. Ondan sonra senelerce kayınvalideyle oturduk. Hayat öyle devam etti yani. İşte, ama zor dönem geçirdim. Evlendiğim zaman zor dönemdi, kalabalık bir aileye gittim çünkü. İki tane kaynana, bir kayınbaba, 3 tane kayınço, bir tane şey, görünmce, gelen gidenin haddi hesabı yok. Yani bayağı bir çektim. Zaten eşim de biraz problemlili bir insandı. 20 yaşında evlendim. 20 yaşında evlendim. Zaten 21 yaşında da kızım oldu. Ondan sonra birbirini arkasına oldular bir sene arayla. Öyle işte geçti.

Sonra, kayınvalideden ayrıldık. Ayrı bir ev açtık, beraber oturuyorduk. Ayrı bir ev açtık. Ondan sonra da hep zaten, ayrı ev açtıktan sonra her şey benim omuzumda. Çalışan bir koca yok. Yani, 40 senedir evdeyiz, toplasan 7 sene ya çalışmıştır ya çalışmamıştır. Sorumsuzun biri zaten. Oldu, bitti öyle. Ama mükemmel bir insan, iyi bir insan. Ama son iki sene beni mahvetti yani. Son 2 sene. Hala da öyle yani, soğuk bir devam ediyoruz. Ama evlilik dersin, işte evlilik adı. İşte sevgiden katlanıyorum. Aslında işte, sevmemeyi çok isterim ama yapamıyorum, maalesef. Öyle yani işte.

Yani gözü dışarılardaymış meğer, ben farkında değilim çok sevdiğinden dolayı, hiçbir şeyini görmedim, hiç sorgulamadım. Şimdi her şeyini sorguluyorum. Yani, ağzından a çıkırsa inanmıyorum, inanmıyorum yani. Güvenimi sarstı. Yani hala da öyle yani. Karı koca diyemeyiz, aynı evi paylaşıyoruz. Ama bilmiyorum. Ne biçim sevgi, ben de çözemedim yani. Tutku mu dersin? Sevgi mi dersin? Ne dersen de vazgeçemiyorum yani. İsterim yani, şöyle, off! Özgür olayım diyorum ama olmuyor. Kayınvalidemlen yine aynı şekilde; yine beraberiz. Evet, kocası öldükten sonra aşağı yukarı, depremden, Marmara depreminden beri beraber yaşıyoruz. Yani, tabi çok şey söylüyor ama ben hiç orali olmadığım için bir kulaktan girip, bir kulağa... hani ben çoğunu görmemezlikten geliyorum, hani geçinmek için onu yapıyorum. Bir de ben, kavgayı ve huzursuzluğu hiç sevmeyen bir insanım. Evde huzursuzluk olsun istemiyorum. Yani erkek gibi eve giriyorum, erkek gibi evden çıkıyorum. Sonradan işte, kız kardeşlerim rahatsızlandı. En büyük ablam zaten sarı hastasıydı. İşte, bayağı bir alzheimerliğe kadar gitti. Bayağı kötü oldu. İşte o öyle rahmetlik oldu. Sonra öbür bir kız kardeşim beni bir şeyden, 20 yaşından sonra şey oldu böyle, sinir hastası, bayağı bir ilerlemiş bir derecede. Böyle hastaneler mastaneler... Onun arkasından, kanseri çıktı. Öyle hastanelerde koşuşturmaktan. Onu işte, ameliyat filan oldu. Biraz iyileşti gibi yani, iyileşti daha doğrusu. Metastaz yapana kadar, 5 seneyi doldurduktan sonra başka yerine sıçradı. Onun tedavisi, sonra benim, benim büyük ablam. O da kansere yakalanmış, tabi bizden gizlemiş her şeyi. Göğüs, mğüs her şey gitmiş son anda öğren ... Yani, beş evrenin ucuna gelmiş. Hiç söylememiş. Göğüs kısmı felaket yaraydı. O öyle bir senenin içinde gitti.

Sonra işte, kanser olan kız kardeşim, işte yeni, 40 gün oldu, o da öyle gitti. Yani şimdi annem evde tek başına. Bir sürü kalabalık bir ailenin içinde tek kaldı. İşte dün, biz de kendi evlerimize döndük artık. Annemi bırak... te... Yani mecburen bırakıyorsun. Gidip, geleceğiz o ayrı mevzu. Çünkü çocuklarına gelen bir bayan değil. Hiç öyle gelmez. Ben mesela, kaç senedir evliyim, toplasan beş sefer benim evime gelmemiştir. Evinden başka bir yere gitmiyor hiç. Yani çıkmıyor da bir yere de gitmez. Ondan sonra, öyle yani işte. Öyle zaman geçiyor işte.

Şöyle, okuldan şimdi dönerdik, eve gelirdik annem, o zaman yer sofraları vardı. Annem o zaman bir bulgur pilavı yapardı. Böyle acılı macılı, biberli falan. Biz otururduk, ay nasıl verdik. O ne tatlı gelirdi, böyle.

Şimdi, kardeşlerimizden, yani itiş kakışla böyle, şey derdik, birimizin çamaşırlarına çok şey derdik. Ben mesela, benim küçüğüm kıyafetlerini çok, o daha bir şey giyiniyordu. A, ama kavga ettiğimiz zaman off, sen mi kavga edersin? Eşyaların hepsi geri çekilirdi. Alırdı, öyle bir dönemimiz geldi ama son... Böyle işte. Öyle zaman geçti yani çoğu zaman. Şimdi de bir araya gelelim diye elimizden geleni yapıyoruz. Hani, bir arada olalım, oturalım sohbet edelim diye. İşte altı tane kızdı, bir tane oğlan, bir erkek kardeşim var. Çok iyidir yani, bir erkek diyemezsin yani yemekten tut, her şeye kadar. Annemlerin yani bayağı şey yapıyor, alışverişini tut, her şeyi yapıyor. Yani mükemmel bir insan.

Evli, hepsi evli. Yok zaten, e, en büyük ablam evlenemedi, o rahatsızdı. İşte bir ablam evlendi, boşandı. Kocasını çok içki içiyordu, eve bakmazdı. Orada bir perişan bir zaman geçirdi, öyle. Sonra ikna ettik boşandı. İşte, bir de kocasını öldüğünde de üzüldü ama. Üzüldü, bayağı üzüldü. Zaten en ufak kız kardeşim de evli, erkek kardeşim evli, benim küçüğüm evli, yani biz evliyiz. Evli dersek işte, evliyiz. (Gülüyor.) Böyle.

Çocukluğum Feriköy'de geçti. Feriköy'de geçti. Sonra evlerimiz yola gittikten sonra, Hasköy'de oturduk bir sene. Sonra babam, o, işte ev yıkılan paraylada ev aldı. Yani ordayız, hala da ordayız yani. Yani bu karşı tarafta oturuyoruz. Zaten karşıyı hiç sevmem. Hiç sevmem. Orda, bilmiyorum, ben oraya gittiğim zaman sıkılıyorum yani. Yalnızca bir alışveriş merkezi ya da bir alışveriş için çıkarım oraya. Onun haricinde, ben bu yaka, Anadolu Yakası'nı daha çok seviyorum. Daha rahatım, daha özgür hissediyorum, havası da farklı. Ama bilmiyorum, orda ben kalabalıkta yürümekten, güçlük çekiyorum. Kalabalığı, aşırı kalabalığı sevmiyorum. A, öyle yani.

Ama kendi başıma gezmeyi çok, çok severim. Takılmayı. Başkasıyla takıldım mı, onun zevkini alamıyorum. Mecburen ona takılıyorsun, bazı şeylerde kısıtlanıyorsun ya, onu sevmiyorum. Kendi başıma gezmeyi çok severim. Kızım evlenmeden önce de kızımın çok gezmeyi severdim. Oğlan o kadar şey etmez, o, alışverişini pek sevmez. Eşimle de öyle çok sevmem, tozman. Yani öyle şey yok. Ama yani başkalarıyla gezmeyi sever. Bir eşiyile gezemedi. Öyle işte.

Toplumla aram iyidir. Ama şimdi hep yatılı çalıştığım için hafta sonları eve gidiyordum. Yani orda gördüklerim neyse odur. Yani öyle bir çıkayım, biz, biz kendi başımıza gezemezdik, annem bırakmazdı. "Kız kısmısının sokakta ne işi var?" Hani öyle bir sinemaya gidelim, ya da ne bileyim, bir şeyler. Annem bırakmazdı. Yani, ne işiniz var,

der. Bir erkekten de bahsetseydik, terlik tepemize inerdi yani. Annem öyleydi. Annem o konuda cahildi yani. Arkadaş gibi değildi. Hala da öyle. Değişen bir şey yok, annemin huyu suyu değişmedi aynı. Ama ben gezmeyi severim. Şey kızım da yani biz gez... Ben öyle şey değilim. Hani, geri düşünmem yani. Mantiğim neyi alırsa, onu uygulayım. Yani öyle. Tabi canım, bir erkek istersen bahset, hemen of annem, o hemen şey derdi, koca mı istiyorsunuz? A, şey yapardı, üstümüze yürürdü. Kılık kıyafete karıştırdı, evet. Çok karışırdı. Ben mesela, evde askılı bir şey almıştım. Babama dedim ki, baba dedim, nasıl, güzel oldu mu, derdim. Güzel oldu, güle güle giy. Annem oradan, küfürlü bir şekilde konuştu. Sen derdi, bu kızlara niye bu kadar yüz veriyorsun? Evet kıyafet konusunda kısıtladı ama ben kızken o kadar özgür değilim. Kıyafet konusunda da. Evlendikten sonra çok özgür giyiniyordum. Yani öyle kısa, uzun, hiç benim için fark etmez. Yani, açık, kapalı giyerim yani. O yönden rahatımdır. Hiç taviz de kıyafet konusunda taviz vermem kimseye. Öyle severim yani. Kayınbabam da çok karışırdı kıyafetime ama ben de hiç orali olmazdım. Eşim, yok, o konuda kızmaz, hiç karışmaz kılık kıyafetime ne giymişim, ne etmişim. Yani, ilk evlendiğiniz zaman, şey pantolon giymeyi yasaklamıştı. Pantolonu bırakmazdı. Ondan sonra, ben de pantolon giymeyi severim yani. Sonra bir, olduğu zaman doğumdan sonra lohusa dönemimde kayınbabam bana bir tane pantolon almış. Onu giydim. Yani çitini çıkaramadı o zaman. Ondan sonra giymeye başladım. Bir de yırtmaca çok karşıydı. Ben tabi, o yırtmacı bir gıdım, bir gıdım, bir gıdım, bir gıdım yukarıya kadar çıkarttım. Farkına bile varmadı yani. Öyle bir durum.

Biz teyze çocuklarıyız. Ben, onu bir çocukken gördüm, yani çocuk, çocukken görmüştüm. Bir de askere gideceği zaman görmüştüm. İşte o zaman gördüğümüz zaman, işte, öyle çağardı. İşte bir, işte nasıl yeğensin filan, hiç arayıp sormuyorsun, gibilerinden lafı. Ben dedim, buyur gel o zaman. Ben hani, evdeyim. Hafta sonu tatiliydi. Ondan sonra, ertesi güne "şak" diye sabahın yedisinde zaten geldi. Öyle başladı. Askere gidene kadar. Hani öyle mektuplaşıyorduk, yazışıyoruz. Askerden geldikten sonra da nişanlandık. Nişan, kısa bir süre sonra da evlendik. Vallahi, işte ama o da beni görmedi, ben de onu görmemiştim. Senelerdi böyle. Öyle, başladı yani.

Evlendik işte. Kalabalık bir aile. Öyle, bu zamana geldik işte. Mesela, gelen giden çok oluyordu. Çocuk var, yemek benim üstüme, ev temizliği benim üstüme. Ben evlendiğim zaman, bir hafta sonra kaynanam dedi, işte, çağırır, 'bak kızım, dedi. Burası mutfak, şurası şöyle, şurası böyle, şu şöyle kullanılıyor, şu şurada, bu burada, bıraktı bana. O bir daha da elini sürmedi. O zamandan beri her şey üstümde yani. Gelen misafirin haddi

hesabı yok. Yatılı gelirlerdi eskiden, çok, bayağı yani. Yatacağın zaman, kalkacağın zaman sorun oluyordu. Erken yatsan sorun, geç kalksan sorundu. Bayağı. Yani babaanneyle bayağı bir problemlili geçirdik. Ev kalabalık olunca. Yani kendime ayırarak vaktim yoktu. Yani bir karı koca aynı şeyleri, mesela ben anneme geçeceğim zaman, o anda oluyordu, kalayım diyordum mesela. Ertesi günü geldiğimde yok. Kayınbaban kıyameti koparırdı. Burası ev, senin ne işin var, insan yatılıya kalır mı? Burada insan var, bilmem ne. Yani o günkü tatilin senin gidiyordu. He, bütün modun düşüyordu. Kayınbabam çok karıştırdı bana ama çok da severdi beni. Öyle yani.

Ya, ev eski, biliyorsun eski binalar, bayağı şey, çok büyük. Bu bana ait oda vardı, vardı ama işte bir yatak, bir gardırop. Başka bir şey yok. Öyleydi. Bayağı bir zordu. Evlilik dönemim çok zor geçti. Yani sene o zaman, on üç sene beraber oturduk ama on üç senem, bir senesi beni aldı götürdü. Bayağı bir, kayınbabam biraz şey yaptı öyle. İşte koca çalışmazdı. Evden gider, gelirdim. Öyle bir sorunlarımız çok oluyordu ama çoluğum var, çocuğum var diye işte, katlan, katlan bu zamana geldik. Valla o kapalı alana girdiği an, işi bitiyordu onun. Kapalı alanda duramıyordu. Ama açık bir yerde, mesela okulda dışarıda güvenlik görevlisi olmuştu. Yedi sene orada çalıştı. İlk defa o kadar uzun bir süre çalışmış olduğu bir yer. Kapalı yere girdi mi ama psikolojik sorunları var evet, olan biri.

Bir dönem işte, böyle bir aramız da bayağı bir bozulmuştu, ben boşanacağım diye tutturmuşum o zaman. O zaman işte dedi, işte ben böyle rahatsızım, işte beraber gidelim doktora filan. Gitmiştik o zaman. Bir tedavi görmüştü, o zaman işte o, tedavi gördükten sonra, zaten eşim, kayınbabam eşimi çok döverdi. Benim yanımda, çocukların yanında. En ufak bir şeyde şey yapardı, o yüzden de biraz daha çok, mesela fikirlerine, sözlerine önem vermezlerdi. Yani böyle, dayak, itiş kakış. Ondan sonra bir de çalışmayan bir eşe, çalışmadığı için de o sorunlarda vardı. İşte böyle, öyle öyle sonra o öyle kafaya şey olunca, biz de gittik işte, ilaç milaç verdi. İşte o zaman, ayrı yani ayrı ev tuttuk, ayrı oturmaya başladık. Ondan sonra ayrı oturduk. Zaten uzun süre oturmadık yani. Sonra kayınbabam ölünce kaynanamla evini kapattık. Beraber. O zamandır, bu zamandır, beraberiz yani. Yani koca evden gidiyor ama anasını bana emanet ediyor ki neye güveniyorsa artık bilmiyorum, nasıl güveniyorsa? Öyle yani. Bir gidiyordu, on beş gün gelmiyordu, yirmi gün gelmiyordu, öyleydi. Geldiği zaman da zaten, özürler özürler, bin para ağlamalar ama bu sefer öyle değil yani. Bu sefer bir bayan için evi terk etti, gitti ama bayan da onun huyunu suyunu öğrenince, tekme vurmış, kapının önüne koymuş. Geldi şimdi evde duruyor. Ama işte, bir de şöyle yani eve kabul edişim de şey, yani gururumu

da ayaklar altına almış oldum. Hani bana bu yapılan şeyi hazmetmem de zor yani. İşte ben mesela taparcasına, bunu yapmadan böyle şeyi. O kapıdan girdiği zaman, ben çocuk gibi sevinirdim yani, geliyor eve diye böyle. Yani bilmiyorum, benim sevgim çok acayip ha. Tutkulu mu diyeyim? Ne diyeyim? Bu tuhaf bir şey yani. Yani her şeyini affedebiliyorum yani. Nereye kadar affedeceğim bilmiyorum artık.

Emekli. Efendimiz, e, ben as, şey asgari şeyi tutarı var ya. Onu ödedim, kredi çektim, emekli yaptım. Emekli olduktan sonra beyimiz azdı azdı. Ondan sonra ben mesela, onun özgürlüğünü hiç kısıtlamadım. Hani aman diyorum, kahveye gitmiyor nasıl olsa, böyle şiir yazmayı çok sever, güzel şeyler yazar, ondan sonra, böyle aktif işler de çoktur. Her yere gider böyle mesela, CHP'nin şeylerinden çok şeydir, resim çeker, meziyetleri çok. Ama böyle bir şey yapıışı, beni bir şok etmişti. Bayağı kötü oldum, yani beklemediğin, bir insanın, bir şey yapmış olması. Çünkü birinin hakkında bir şey söylediğim zaman kızardı. Konuşma öyle, niye konuşuyorsun? Ya da ne biliyim, böyle dönüp de kafasını kaldırıp, bir bayana bakmazdı. O kadar böyle bir insandı ama nasıl birden değişti? Yani, ne, antropoza girdi desem yeridir. Yani öyle. Antrepoza girdi. Hani kendini yirmilik gibi hissediyor ama maalesef öyle değil. Ben de diyorum ki, elin, ayağın tutmadığı zaman ben göreceğim seni, diyorum. O çok güvendiğin arkadaşlar, teker teker hepsi yok olacak. Öyle yani.

Ben, ilkokulu bitirdim, ortaokul ne kadar oluyor? 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14 yaşından beri, yani 15 yaşından beri çalışıyorum. 15 yaşımdan beri çalışıyorum. İlk yok hep çalışmadım. Evlenene kadar, evlenene kadar çalıştım. Sonra, evlendikten sonra çalışmadım. Yani 12 seneye yakın çalışmadım. Çocuklar filan. Ayrıldıktan sonra çalışmaya başladım bilfiil, düzenli olarak. Çünkü bakıyorum, bir kirayı ödüyor, elektrik kalıyor, su kalıyor. Çocukların okul masrafları, kitabı, defteri derken, ben dedim, bana karışma, dedim. Ben iş bulup çalışacağım, dedim. Yani beni kısıtlama, çalışma konusunda, dedim. Seni dinlemem, dedim, çalışacağım. Şey etmedi. O zamandan beri çalışıyorum. Ama evi geçindiren benim. Her şey benim üstüme, yükü, her şeyi. Elektriğinden, suyundan, her şeyi bana ait. Beyefendimiz eve girer, çıkar. Yani bana bir katkısı yoktur. Getirisi, götürüsü var ama getirisi yok. Öyle bir adam. Emekliyim ben. Emekli oldum ve maalesef çünkü. Çünkü aldığım emekli maaşımı kredi ödüyorum. Geri kalan paraylada kredimi ödü, şeyimi ödüyorum, kredi kartımı ödüyorum. Ondan kalan ya 100 lira, ya 200 lira kalıyor, kiram var. Kirada oturuyorum. O yüzden çalışmak mecburiyetindeyim. Yani, sırtımı dayayacağım bir yer yok. O yüzden.

Çok iyi bir insan. İlk önce bir Musevi'nin, yanında çalıştım. Yaşlı annesine bakıyordum. Sonra işte, oradan ayrıldık. Sonra bir, burada birer meni madamın yanında çalışmaya başladım. Ya evlenene kadar da oradaydım. Çok iyi bir bayandı, iyilerdi, iyiler. Yani ben çalıştığım yerde hiç, hep iyi yerlerde çalıştım. Yani, yani, iyi insanlara denk geldim hep. O yönden, çalışma konusunda bir sorunum olmadı yani.

Benim çocuklarım uysaldı. O konuda sorunum hiç olmadı. Yani sokağı da çıksa, kimseyle kavga etmezlerdi. Ettikleri zaman da ben kendi çocuklarıma kızardım. Yani kapıya biri geldiği zaman en çok kendi çocuklarıma kızardım. Niye geç, hani kapıya biri mi geliyor, diye. Sakin geçti benim çocuklarım. Ama ben mesela, benim kız liseye, liseye başladı. Lisede bıraktı, dışardan bitirmeye kalktı. Onun okumasını çok isterdim, isterdim. İşte dışarıdan bitirdi. Oğlan da aynı şekilde, liseyi dışardan bitirdi. Tabii kız evlendirirken, bütün yük benim üstümde olduğu, bayağı bir borçlanmışım. Evlendirdiğim zaman. Ta, oğlan evlenene kadar borçları anca bitirmiştım. Bu sefer de o başladı. Aynı şekilde. Onu da evlendirirken, bayağı bir borçlandım. Hala da yani, yardım ediyorum. Yani oğlana. İşte oğlan evlendi, iki çocuğu var. Şimdi bir bebişi var, 6 aylık. Yani elimden geldi mi, yani ben yani kullandığım paranın artan bir şeysi varsa yardım ederim. Torunlara, her şeyini almaya çalışırım, yaparım da yani. Öyle yani. Vericiyimdir, her zaman ama alıcı değilim. Hep vericiyimdir. Ya ben mesela, ben hep sırtımı eşime dayadım. Hani mesela, ben, diyorum, nasıl olsa, çalışıyorum hani. Ne yapayım? Çalışmıyorsa da ne yapabilirim? Hani. Çalış çalış, dedim dedim. Baktım o şey olmuyor. Bir daha da çalış çalış demedim. Ya, o bana güç veriyordu. Bayağı veriyordu. Ondan sonra, işte öyle de olunca yapacak bir şey yok yani. Yani aramızda şey onun da bana duygusu farklı, benim de duygum ona farklı. Yani eski şeyimiz yok yani. Ya, bilmiyorum? Ben, benim güvenim sarsıldığı için, hiçbir şeye inana, a da dese, b de dese, inanamıyorum. Allah bir de dese inanamıyorum yani. Çünkü benim tanıdığım farklı, şimdi gelen farklı. Çok değişik. Yani bir insan, bu kadar değişmesi, yani gözle görülür bir şekilde olması bayağı fark ediyor yani. Ya o sevecen, o şey adam gitmiş, yerine değişik bir şey gelmiş. Huyu değişmiş, suları değişmiş, fikirleri değişmiş, bayağı bir değişik bir şey olmuş. Yani mesela, ben bir şey söylediğim zaman, hiç azarlamazdı. Şimdi bir şey söylediğim zaman, en ufak bir şeyde hemen parlıyor. Ama bana sorarsa, suçlu benim. Öyle der. Sen beni ittin kadına, der, mesela. Nasıl oluyorsa? Çünkü, özgür bıraktım ya. Mesela e, bir yere gidecek mesela, İstanbul'a, Ankara'ya, ya nereye gidecekse... Ay niye gidiyorsun, niye şöyle yapıyorsun,

niye böyle yapıyorsun, demem yani. Engellemem yani. Kısıtlamam özgürlüğünü. Hani, herkes bana nasıl, o benim özgürlüğümü kısıtlamıyorsa, ben de onununki şey yapmam.

Kıskançlığım, hiç olmadı. Çünkü özgüven olduğu için, hiç olmadı. O da mesela öyle bir kıskançlık krizlerini hiç giren bir tip olmadı. İşte öyle. Yani şöyle, bazen diyorum ki, a, şöyle gideyim bir ormanın içine tek başıma, hiç kimse olmasın, ses olmasın, hiç kimse yatış kalkış saatimi sormasın, böyle, bir kafa dinleme yeri isterim yani. İsterim. Yani bilmiyorum da yalnız yaşamayı sevmiyorum. Hani böyle, tek böyle, evin sessizliğini sevmiyorum. Ama şey mesela gelsinler, misafiri çok severim. Gelsin, etsin. Yani yapayım, edeyim, pişireyim, yesinler, içsinler. Severim böyle kalabalığı. Bir de, fazla bende anaçlık var böyle. Mesela, eve gidiyorum, evden annelere gidiyorum, annemlerden bir işe geliyorum. Yani kendimi, şöyle bir gideyim, dışarılarda dolanayım. Hani bana niye dolanıyorsun? Hani, koştur koştur eve gel, diyen olmasın diyorum bazen. Hani öyle. Hani bir sorumluluk. İlla hani, evde ne var ne var? Şu var. Şunu yapayım, bunu yapayım, şurası eksik, anneme gideyim, kardeşime gideyim, hasta işte. Öyle yani, hep yani, hep ben yapıyorum ama kardeşlerim de isterim hani yapsın, o da. Hani be, ben söylemeyim. Zaten söylemem de hiçbir zaman söyleyen bir insan olmadım. Hani düşünsünler hani, bu da bir insan, bunun da evi var. Bunun da hani şeyleri var.

Ama mesela kaynanam beni çok tutar, sever. Görümcem, kayınlarım beni çok tutar. Ağabeyinden önce tutarlar. Yani beni, e, o evde anne olarak görürler. Ama işte öyle. Çok kırdı, acayip kırdı. Hele yani, hayır ya, bir insanın yaptığı hatayı, geliyorsun, özür diliyorsan, yani hatanı kabul etmen lazım. Evet ben hatalıyım, demesini bilmeli. Zaten dediği zaman, insan olduğunu anlarsın. Ama yok, yani. Sanki hiç, onu ben yapmışım, o yapmamış, öyle bir şey yani. Ben mesela, şeyde, ahlak yönünü mesela, evli bir erkeğin ya da evli bir kadının, öyle bir şey yapmasına ben her zaman karşıyım. Bekarsan, bu şeysen, hiç sorun değil. Ama öyle yaptı mı, evli bir insanın, benim için, zor böyle şeyler yani. Dürüstlüğü çok severim. Yalanı da sevmem. Hani arada sırada söylenen, ufak yalanlara bir şey demem. Ama insanı böyle ayakta uyutup, kırk tane yalan. Ama şimdi her şeyimi sorguluyorum. Şimdi onu yapıyorum maalesef. Öyle.

Şimdi kızım babasıyla asla konuşmuyor. Babayı reddetmiş. Baba da diyor ki, işte, benim kız herhâlde sinirlenmiş. Ama ben onu söylemedim diyor. Kesinlikle diyor, ben onu diyor, çıkarırım telefonda, diyor. Alırım diyor, onun çıktısını diyor. Kızım bana a, şey, şerefsiz, onursuz, dedi diyor. Ben işte, ben şerefsiz miyim? Onursuz muyum? A, aslında yüzüne

söyleyeceksin, evet, sen şerefsizsin, diyeceksin ama diyemiyorsun. Biz de biliyorsun, saygı. Hani, yüz göz olmamak için, bunu söylemiyorsun. Aslında bunu söylemen gerekiyor. İşte, ben bir de fikirlerimi açıkça söyleyemiyorum. Hani ben karşıdaki kırılacak diye, hep yutarım. Yutar yutar, yutarım söyleyemem. Yani kendimi ifade edemem. Öyle bir huyum da var. Ama sonradan da derim ki, ben bunları niye söylemiyorum, niye, diye. En kızdığım noktam kendime, bunlar. Çok şey böyle, yüzüne böyle haykırmak isterim yani. Senin böyle böyle bir insan olduğunu söylemek isterim, derim. Öyle.

Oğlum, düşkündür bana. Ama tabi evlendi, barklandı herkes. İstemem bu kadar düşkünlük de zaten. Herkes yerinde olsun, sağlığı yerinde olsun, huzurlu olsun, başka hiçbir şey istemem. Benim için önemli. Bir anne zaten, başka, çocuklarından ne ister? Onlar mutlu oldu mu, zaten anne de mutludur. Bir de benden çok şey isterler. O çağırır, gel anne, bu çağırır anne gel. Hiç demezler ki, bu anne insan. Yoruluyor mu? yorulmuyor mu? Dinlenmeye ihtiyacı var mı? Yok mu? Hiç onu soran olmaz. Hep isterler, hep isterler, hep isterler ama senden. Böyle demezler, hadi gel anne, gel seni şuraya götürüyüm bir gezelim ya bir kahvaltılık yapalım ya bir yemek yiyelim. Öyle bir durum yok. Ay, ben böyle, param olsa hiç evde durmam, turlara giderim, gezerim tozarım. Gezmeyi de sevdiğim için, gezerim yani. Hani şöyle arkamı düşünmeyeyim. Düşünmeyeyim, gezeyim. İsterim yani. Onu yapmak isterim. Zaten evlendiğimiz zaman, ben kendi başıma çıkıp, bir dışarıya, gezmeye, komşuya asla gidemedim. Öyle bir huyum olmadı. Hatta ben kendi kendime derdim, ayrıldığım zaman, evim olduğu zaman, hep gezeceğim derdim. Bu da olmuyormuş. Gezemiyorsun maalesef. Evlendikten sonra da tam tersine, bu sefer sorumluluk farklı oluyor. Çalışmak mecburiyetindedin, gelenin, gidenin var çünkü. Öyle de gezemedim. Ama sonra sonra, sonra rahatçana gezebiliyorum. Yazın mesela, eve erken gitmiyorum. Mesela ben, eve gittiğim zaman kaynanam da o, istekleri bitmiyor, sorunları bitmiyor, rahatsızlıkları bitmiyor. Ben de en sonunda kendi soyutladım şimdi, şey yapıyorum. Mesela ben, çıktığım saat belli ama ben 9'da eve girerim. Giderim. Şimdi öyle yapıyorum. Dolanıyorum biraz. Hani bir yerde oturuyorum. Deniz kenarında olur, şura olur, bura olur, öyle, gezerim yani. Şimdi onu yapıyorum. Onlar benim hoşuma gidiyor. Mesela işten, işe geldiğim zaman mesela erken, giderim bir sahilde otururum biraz. 10-15 dakika, yirmi dakika, öyle gelirim. Öyle yani.

Ama isterim ki, hani eşimle gezeyim, tozayım. Hani bir şeye, ne bileyim, bir tatile gideyim. Hiçbiri olmadı. Hiçbir zaman olmadı. Öyle. Gittiğim tatil, kız kardeşimin evine gittim. Eve gittim yani. Yazlık, yazlıkları vardı Çeşme'de, böyle yani. Karı koca öyle gidip bir tatil asla

yapmadık. Ama sorarsan, şikayetçi o. Yani çalışan ben, kirayı ödeyen ben, elektriği, suyu, mutfağı ödeyen ben, keyfi olan o, şikayetçi olan odur.

Ama ee, şeyde, özünde çok iyi bir insan. Çok iyi bir insan. Yani parası, cebinde parası olsun paylaşır, üstündeki çamaşırları verir insanlara, öyle bir iyi insandır ama adama ne oldu, çözemedim. Ben böyle, bunlar şiir dinletisi filan yapıyorlar ya, orda görmüş. Orda yani, evi terk edip, yani hiç evde, yani bizim öyle aşırı bir kavga mı, hani böyle, birbirimize hakaret edecek kavgamız, ses tonumuzu çok yükseltecek hiçbir kavgamız olmadı. Hiçbir zaman. Birdenbire öyle yatıyor, sabah kalkıyor, ben işe gidiyorum. O, gerekli eşyasını alıyor, çıkıyor, gidiyor. Bir sene boyunca. Bayanla yaşıyor ama inkâr ediyor. Şimdi ben işte, Tekirdağ'dayım, Ankara'dayım, İzmir'deyim şurdayım, buradayım. Ama, kadınlayım, asla kabul etmedi. Yani söylemedi, kadınla değilim. Birilerinden duyuyor, mesela, bizim oradaki komşular, duyduk ki "****", eşinden boşanmışın, hayırdır, dedikleri zaman gelip benle kavga ediyor. Be, ben, sen mi söyledin, diyor. Ben asla, mesela söylemem. Ben gurur ederim. Hani beni boynuzlamış bir adamı a bak, benim kocam beni boynuzladı, şunu yaptı, gidip söyleyebilir misin? Söyler misin? Be, ben gururuma yedirmem. Söylemem. Ben bir de benim huyum, bu dört duvar arasında ne oluyorsa, orda kalmalı. Hani insanın kendine göre bir özeli var. Özelim... Herkesin... Ben kendi kardeşime de anlatmam böyle şeyleri. Anneme de babama da anlatmam hani, böyle böyle başına. Çünkü neden? Devamlı görüştüğümüz insan, e, şimdi orda kocaya tavır yapacaklar. Kardeşin seni tutacak, gidip onu tutacak hali yok. Hani öyle bir de ortamlar olmasın, hani tatsızlıklar olmasın diye, hiç kimseye anlatmadım. Ben, bu, şeyde internette, benim kız görmüş, der, işte böyle böyle. Takibe almış babasını. Ben yine bilmiyordum. Ben yine o gittikten 3 ay sonra öğrendim biriyle yaşadığını. Çok zor dönem geçirdim. İlaçlar milaçlar, bayağı bir kötü bir devre geçirdim yani. Sonra baktım ki bu ilaçlar beni çok kötü yaptı, duygusuz yaptı böyle. Ben sanki ben değilim de başka biri gibi oldum. Ama bir seneden fazla kullandım aşağı yukarı, sonra bıraktım yani. Kullanmıyorum yani, öyle durmaya çalışıyorum. Hani ilaç da bana, bir para etmiyor yani. Öyle yani. Daha şey, öyle, gel, şe, gel işte, gel, bu gelmeden önce çok işte...Böyle hani gelsin gelsin arıyorum, yani soruyorum, ta, şey ediyorum. Öyle. Ha şimdi, bu geldi eve şimdi yani gitse de üzülmem, gibi oluyorum yani. Yani öyleyim şu anda. Ama şey dersem, bak, birileri bir şey söylediği zaman, çok zoruma gidiyor. Mesela, ona bir şey söylendiği zaman, ben ağlayacak gibi oluyorum. Hala da öyle. Mesela, biri bir şey söylediği zaman, asla söyletmem yani. Kocama laf, kimseye söyletmezdim. Hala da öyleyim yani. Çü.... Anlata... Gidip derdini kime anlatacaksın? Çünkü seni anlayan kimse yok. Hiç kimse anlamıyor. Herkes, anlama

şekli, istediği kadarını anlıyor. Herkes şu kadar dilimi içinden alıyor, kendine göre. Ben de istemiyorum yani. Ben özel bir şeyi yani, eşimle olan bir şeyi, kimseye anlatmayı sevmiyorum. Hani o diyorum, insanlar ölüp gittikten sonra, ne olur, ne olmaz. Kim bildi? Kim bilmedi? Umurumda olmaz ama iş öyle değil işte. Çünkü tamam öyle şeyler yapıyordu, evden gidip gelmiyordu ama hiç bana karşı, kabalığı olmadı bu zamana kadar. Hiç olmadı. Hakareti, hiç görmedim. El kaldırması hiç olmadı. Ya, bizim...

Ben mesela, komşulara gitmeyi sevmem, sevmem dediğim şöyle, sabah çıkıyorum zaten, akşam geliyorum. Hangi komşuya gideceksin? Her komşunun 3 tane, 4 tane çocuğu var. Şimdi hangisinden gelecek yani? Eve geliyorum, rahat etmek için diyorum mesela. Hani bir günaydın, merhaba, bir iyi akşamlar, öyle. Ama, işte yani, kimse rahatsız, ev hali, rahatsız olmasın diye, hiç arkadaş edinmedim. Hiç arkadaşım yok mesela. Hani gidip bir çay, kahve içeceğim bir arkadaşım yok. Öyle yani. Yani işte şimdi böyle yakın akrabaların, işte öyle bir gidip, konuşup şey ediyoruz, öyle yani. Zaten kaç senedirde yani öyle gitmiyorum, hastalarla uğraşmaktan. Pek gidemedik kimseye öyle. Bu şeyden dolayı, eşimden dolayı kız kardeşimle aram da açıldı zaten. Hani ben onu müdafaa ediyorum diye. Beraber, işte, kabul ettim diye, konuşmuyor. Bir de ben kardeşime de her şeyi anlatmak istemiyorum. Ben de şuurdan seçtiğim şeyi anlatırım. Hani her şeyi bilmesine gerek... Yok, sen benden saklıyorsun, diye. Şimdi bana yani, şey gibi davranıyor mesela, el gibi davranıyor. Hani, o samimi halimiz gitti, el gibi davranıyor ona. O da bayağı şey ediyor, ben de şimdi çekiniyorum, ona bir şey söylemeye. Hani konuşurken de böyle. Hani mesafeli değil, demeyeyim de o bana mesafeli duruyor ama benim anlatmak istediğim şeyleri anlatamıyorum öyle yapınca. Öyle bir durumumuz da oldu. Ama onun bana demesi lazım bayan olarak, çünkü hani, bırak, niye bana, şey diyor mesela, ama iş öyle değil. Kırk senelik bir evlilik var. Hani öyle ha deyince, elinle atılmıyor hani. Bu, çok zenginlerin de başına geliyor, çok güzel insanların da başına geliyor, çok çirkin, en güzel hiç fark etmiyor. Bir insan yoldan çıktı mı, başına her şey geliyor. Ama hani bu senin çocuğuna ya da kocana yapmayacağı anlamına gelmiyor. Hani herkesin başına gelecek bir şey. Onun için anlayış beklerdim ben mesela. Kızımdan da aynı şekilde. Hani bir babasına o derecede reddetmesini de istemem. Bak, kızım ne kadar haklı da olsa istemem. Sonuçta bir insanın babası, hırslı da olur, hırsız da olur, katil de olur ama sonuçta baba. Yani.

Ama eşim çocukluğunu, çok kötü geçirmiş yani. Dayaklarla, düşün yani, biz evlendiğimiz zaman bir adam dayak yiyorsa karısının yanında, o insanın psikolojisini düşün.

Çocukların yanında. Çok kızdı mı da şeye gidiyordu, polis çağırıyordu mesela, polis gelip alıp götürüyordu. Öyleydi adam. Kayınbabam dışarıya, çok çok iyi bir insandır ama eve despottu. Çok despottu. Ama öbürlerine bak mesela, bu, bir şey istediği zaman yapmazdı. Öbür çocuklarına yapardı. Öyle yani.

Mesela bir yılbaşı akşamıydı biz oturuyoruz böyle. İşte Allah ne veriyse yapmıştık, eğleniyoruz. Kız kardeşim gelmiş, erkek kardeşim, ondan sonra böyle kalabalık bayağı bir oturuyoruz, işte eğleniyoruz. Eşim de alkol falan içiyor. Ondan sonra, masaya kayınvalidemi çağırıyoruz. Yok, dedi, ben gelmeyeceğim masaya. E, gel işte, bak ne güzel sohbet ediyoruz, gel. Yok, dedi, ben burada yiyeceğim. Ondan sonra orada kaynanam dedi ki, niye orada oturacağım sanki dedi, bana dedi, sevgi mi gösteriyorlar, dedi. Eşim dedi ki, nasıl, ne demek istiyorsun, dedi. Sen zaten dedi, sen dedi, beni işte şöyle mi yapıyorsun, böyle mi yapıyorsun? Bir sürü insan içinde rencide etti mesela o günü. Tabi, eşim de sen benden ne istiyorsun, dedi. Sen dedi, bu kadar insan içinde, niye bu kadar kelimeleri sarf ediyorsun, dedi bana. Ondan sonra orada bir tartışma çıkmıştı bayağı. Baktım ceketini alıyor, gidiyor benimki, ondan sonra, tabii ayıptır ki yani misafir var filan. Ondan sonra, yani öyle bir yılbaşını rezil etti yani. Nasıl ikna ettik, neyse, o durdu, akli evde olduğu için, ikna etmek zor oluyor. Öyle yani. Yani her şeyde küçümsenir yani. Öyle bir durum. Gözümle gördüğüm için, şimdi kızamıyorum da bir yandan hırslanıyorum da yani iki arada, bir deredesin. Durum bu vaziyet bizde.

Valla biz birbirimize âşık olarak, yani, öyle evlendik. Çünkü ben zaten o olmasaydı, zaten evlenmezdim büyük ihtimalle. Benim sevgim de şefkatim de ağır basıyor ikisi de ağır basıyor. Basıyor yani. Ne kadar da dil söylese de yani bilmiyorum? Ne olacak bilmiyorum vallahi sonumuz. Pek, yani o güveni kazandıracak bir şey yapmıyor hani, eşim olarak o şey yapmıyor, eşim olarak yapacaklarını yapsa. Bazen bana diyor mesela, şimdi eve geldi, şimdi sen onu eve geldiği zaman aradan böyle böyle devreler geçirmiştik. Bir insan kocasına yanaşamaz haliyle. Bana diyor, sen diyor, yapmacıksın, diyor bana şimdi mesela. E, yapmacık olmam için, ya ben, sen, sen eskisi gibi değilsin ki ben sana eskisi gibi davranayım, boynuna sarılayım, edeyim. Çünkü senin yapmış olduğun hatalar çok. O hataları sen düzelt ki, ben sana yanaşayım. A, onu da yapmıyor ama kendini haklı çıkarıyor. Böyle bir durum da var. O da bana çok saçma geliyor. Ya, insan özünde bir özür lülük varsa, kapatacaksın ki, eski eş olarak aynı şeyleri yapacaksın ki, ben de sana yanaşayım. Öyle bir durum da var.

Valla ben evlenmeden önce, ben mesela, çok okumak istiyordum. Hostesle, polis olmak çok isterdim. Ama evlendiğimiz zaman 1 Mayıs'ta, Taksim'de oturduğumuz için, evimiz oradaydı. O polislerin yaptığı şekli şemali gördükten sonra, polislikten nefret ediyorum. Polis dedin mi, benim tüyler diken diken oluyor. Hala da öyle. Yani yanımdan geçseler de kafamı kaldırıp bakmam yani. O formaya karşı bir alerjim var benim.

Şey, ama hostes olmayı çok isterdim. Bir de şeyler mesela, tarihi eser şeyleri çok severim. Hani böyle binalar, yapılar filan, çok severim. Öyle şey etmek isterdim. Okumak isterdim ya, isterdim. Yani daha farklı olurdu yani. Mesela kocamın böyleyken, biz beraber oturduğumuz zaman kaynanamla, çalışmak isterdim, bırakmazlardı çalışayım. Bir gün, Ziraat Bankası'ydı galiba, bir arkadaşımızın kocası orada şeydi, müdüdü. İşte oraya, dedi, gel böyle böyle, gel işte yani, hani odacı olarak geleceksin ama memur kadrosunda olacaksın. İşte, evrak götürüp getireceksin, çay falan ikram edeceksin. Sonra kabul ettiler. Ben gittim, bütün evrakları genel müdürlükte, her şeyi hallettim. Tam işbaşı yapacağım zaman, çağırdılar beni, dedi, kusura bakma dedi. Biz üç tane çocuğa bakamayız. E, dedim, benim iki tane çocuğum var, üçü nerede? Babaanne. Kayınvalidemi, kaynanasıyla. Bırakmadılar.

Giremedim o zaman. E, tabii, o zaman ben kayınbabamdan, o zaman hani şimdiki gibi, gençler gibi değildik. Kayınbaba... Gelinlik gibi bir şey yapmadım ama yani adamın gölgesi bana ağır gelirdi mesela. Evde gelinsin ya. O gelinliği, saygınlığı mesela, otururdu orda öyle, yatardı bir kımıldasa biz hazır ola geçiyorduk. Öyle bir zihniyet bırakmıştı o zaman. Ama şimdi öyle bir şey yok, fikirler değişiyor tabii.

Çalışmıyor, yani bu çalışmadan önce, ben mesela kimseyle konuş, öyle rahat konuşup, öyle sohbet eden, hani biri bir şey söylediği zaman mahcup olan, öyle bir tip biriydim. Ama ben çalışma hayatına girdikten sonra hani papatya gibi açıldı, demeyeyim de yani fikirler, düşünceler, her şey değişiyor. Giyim, kuşamın... Yani her şey değişiyor. Saçından tut, başına kadar değişiyorsun. Bu evreyi geçirdim yani.

Yok öyle sohbetler konuşuyoruz da bu geldiğinde de işte diyorum, yani, mesela diyorum ki, bilgisayarın başından kalkmıyor, böyle duruyor. Seni diyorum, bu bilgisayarla nikah kıydıracağım, diyorum mesela bazen. Yani diyorum, yani gelsene içeriye, iki-üç sohbet edelim, diyorum mesela. Bir çay içeriz, yani, sohbet edelim, şurada oturalım diyorum. Gelmez. Yani o huyu da 6- 7 sene öncedir, öyle bir huyu oldu. Gel, oturalım, sohbet

edelim. Yok. Ne, senle siyaset mi konuşacağım, der mesela. Niye sen, sen dedim, sen fakülte mi bitirdin, diyorum mesela, bazen söylüyorum. Diyorum, ne mastırı yaptın? Dedim yani. Niye beni küçümsüyorsun, dedim. Herkes gibi dedim, ben de, ne kadarını biliyorsan, ben de o kadar siyaset biliyorum, dedim yani. Sen ne yaptın, bir şey mi? Memurluk mu yaptın? Bir şey mi yaptın, dedim. İnsanı küçümser gibi konuşuyorsun, diyorum. Orda, oturur, hiç.

A, bir mesela diyelim, bir yere gittik. Bu altı yıl, sene önceki. Gideriz, bir bakarım, pat, beni yolda, ben bir yere gideceğim, hadi allahaısmarladık. Yarı yolda beni bırakır. Ben kendim eve geçerim ya da gezerim, tozarım eve gelirim. Öyle bir durum. Kendisi işte, şiir okuyor yani şiir yazıyor, şiir okuyor, ondan sonra, resim çeker çok iyi resim falan çekiyor. Ondan sonra, bu CHP kollarında çok çalışıyor. Çalışırdı. Gazeteci bir, gazetecilik bir yerde yaptı, ondan sonra dergi çıkarttılar, boş değil ama akı boş. Yok, kendine göre dolu. Yani ilkokul mezunu ama şey yani genel kültürü çok. Güzel yani. İletişimleri insanlarla çok iyidir ama dışarıyla, çok çok iyidir. Yani dışarıda biriyle olsun, otursun, konuşsun, ağzın böyle duruyorsun yani. Ama bir bana geldi mi? Ben bilmiyorum artık. Daha mı süslü biri olmam lazım? Böyle olmam lazım. Öbür bayanlarla... Yani ben böyleyim yani sonuçta. Ben onlar gibi olamam. Hani böyle mesela, kahvaltılık zamanları olur, hani onların dinletileri. E, ben de geleyim, yok. Senin orada ne işin var? Yani niye, bak herkesin hanımı geliyor, kocası geliyor, ben niye gelmeyim? Yok ora sana göre değil, yok burası sana göre değil. Öyle geçirdik. Bana göre ne var, bilmiyorum. Ama aile içinde, sülale içinde, beni parmakla gösterirler.

Mesela en yaşlı bir insan bile, yani ben, düğüne, derneği filan gittiğim zaman böyle, kalabalık, kalkarlar çok saygı gösterirler yani o konuda. Yani şey derler yani, çok methederler beni öyle konularda. Ama bir adama. (Gülüyor.) Ama kendisi de bak, bu, bir komşumuza öyle demiş. Bu olmasa demiş, bu ev olmaz. Yani sayesinde bu ev böyle. Yani beni methettiği anlar oluyor. Ama şu gittiğinden beri methetmiyor. Yani nasıl? Andropozu mu çok? Acayip geçiriyor herhâlde, diyorum. Kesinlikle yani, bir insan yani, ben yaşım neyse, onu gösteririm yani. Yani tamam giyim, kuşam ondan farklı olabilirim ama fikirlerim benim yaşlı yani yapacağım bir şey yok yani. Bir gençle aşık atamam. Onun da öyle olması gerekiyor yani onu düşünmesi lazım ama yerinde durmayan bir insan. Dolanır, çok dolanır. Üşenmez gideceği yerlere. Bakımlıdır, tıraşsız hiç çıkmaz, giyim, kuşamı, temizdir yani. Genel bakımı temizdir yani. Ayakkabısını boyamadan çıkmaz, temizdir yani o konularda, titizdir.

Valla bir defa komşuluk bitmiş. Apartmanda kimse kimseye selam vermiyor, o bitmiş. Saygı denen hiçbir şey yok zaten. Eskiden mesela, arabalara bindik mi, topu taşımalar, yani yaşlı bir insanlar gördüler mi kalkardı herkes, yer verirdi. Şimdi vallahi, sana çarpan insan dönüyor, o seni azarlıyor. Yani bir özür yapacağına...Ama şunu seviyorum, bizim toplumda yaşlılara saygı duyuyorlar. Yani ev içindekileri diyeyim böyle, ev büyüklerine her aile saygı duyuyor. Mesela değişen bir de şöyle, bizim ülkemizde kapanan çok oldu acayip kapanan oldu. Eskiden kapalı yoktu ama bana göre o kapalılar da menfaat için kapananlar. Bu ülkedeki, bu gitsin bunlar, yemin ederim, papatya gibi açılacaklar o kesin yani. Çünkü öyle bir toplum değiliz. Herkesin giyim kuşamı belli yani. Ama aşırı dinciler var, evet. Bir el vermeyen ama dışarda görüyorum, hiç de yani dinci demem anlamsız olur. Açıktan daha da böyle sere serpeler. Açıktan utanmaya başladı artık onlardan, öyle bir durum.

Yani yardımlaşma filan, onlar hepsi gitti. Böyle çoluk çocuğunu bir komşuya güvenip de bırakıp da gideceğin dönem de geçti. Çünkü güvenemiyorsun, çocuğunun başına bir şey gelecek diye. Yani ülke geri bir ülke oldu. Hem zaten pahalılar, zaten hiç laf söylemeye, hiç şey yok, yani geçinemiyorsun. Elin, şeyle veriyor, kaşıkla veriyor, kepçeyle alıyor zaten. Zaten başı saygısız, öbürüne ne yapsın? Öyle bir durum yani, bilmiyorum. Geçim çok zor ama gerçekten bir evim olsa mesela, kirada olmasam, kendi evim olsa, yani bu kadar kendimi paralamam, paralamam yani. Yettiği kadar, yettiği yere kadar, derim. Ufak tefek işler yaparım, o ayrı mevzu ama bu kadar kendimi paralamam. Çünkü yani degecek insan yok. Kendimi o kadar, yani paralamanın anlamı yok yani.

Eve gittiğin zaman, insan kendini böyle yalnız hissediyorsun. Hani destek çıkan kimse yok. İki sohbet edeceğim kimse yok. Gün içinde belki elli kelimeyi tamamlamıyorum, konuşurken. Yani kimse yok konuşacak, kimse yok çünkü. Öyle bir durumda oluyor yani. Hani koca var ama destek yok. Hani iki sohbet edeceğim, sevgi duyacağım kimse yok yani. Öyle bir durum. Yani hep benim evliliğim düzgün olsun, hani oturalım, sohbet edelim, hani aynı masada yiyelim. Hani eskisi gibi düzen isterdim. Bitti onlar yani, hiçbir şey kalmadı. E, çocukların evleniyor, gidiyor, geliyor, herkes kendine göre bir birey oldu. Yani biz de diyorduk işte, edi, bürü diye yaşlılığımızda şey deriz, hani bu yaştan sonra ne yapabiliriz? Gideriz bir böyle, gezeriz tozarız ama hiçbiri olmuyor. Hayal ettiğin hiçbir şey olmuyor. Ben bakıyorum mesela, hiç yolda yürümeyen insanlar, mesela koluna gireyim ama. E, eskiden elimi hiç bırakmazdı, yolda bile yürüse, biri çarpsa bile kavga

çıkardı, böyle. Şimdi bakıyorum, yaşlı insanlar el ele gidiyor, insan özeniyor. Diyorum, ne güzel bak, diyorum. Ne birbirlerine değer veriyorlar. Aslında çoluk çocuk evlendikten sonra, tabii ki 7/24 saat farklı şey düşünecek halimiz yok da. Hani, birbirimize destek böyle, el ele böyle yaşlılık geçirmeyi çok isterdim yani ama onlar imkânsız gibi gözüküyor artık.

Bende çok kırgınlık var. Acayip var. Hayır, söylediği kelimeler beni en çok kırıyor şu anda. Hani, bana yapmacık demesi, benim zoruma gidiyor. Şimdi mesela bir şey yayınlıyor, bir şeyisini beğeniyorum. Beğendi yapıyorsun değil mi? Sen ne anlamda, ne maksatla bunu yapıyorsun? Ya, sen benim kocam değil misin, diyorum. Tabi ki, beğeneceğim. Maksudın ne, diyor. Canım sanki beğeneceğim. Maksudın ne, diyor. Hani ben beğeniyorum ya, hani eşi diye, şeyi böyle, şey diyorlar ya. Çevreye karşı, herhâlde beni, kendini bekar mı diye tanıtıyor? Anlamadım, bilmiyorum. Mahkemeye de verdi. Boşanma evresine geldik. Mahkemeye verdi. Ben asla boşanmayacağım, dedim. Hala da öyleyim. Boşanmayacağım. Ayrı yaşayabiliriz ama asla boşanmayacağım. Ondan sonra mahkeme günü geri çekti. Ama beni mahkemeye verecek. O benim içime dert yani, çöktü yani. O çökmüş bir vaziyette. O dönemde bir kadın için bana yaptığı hakaretler. O dönem için. Onları unutamıyorum. Yani haketmediğim bir şey olduğu için de hiç affetmiyorum. Çünkü çalışan, eden ben, getiren ben, eden ben değil mi? Hani böyle değil de teşekkür yani hani. Bak eşim bunu yapıyor, yoruluyor, ben de hani, bir çay, bir kahvesini şey edeyim ya da bir masa kurayım. Hep benden bekler, hep benden bekler. Parası olmadığı zaman cebine para da koyarım. Yoldan gelirken sigara isterse, sigarasını da alırım. Ama böyle yapışı içime oturmuş yani. Bir evlat acısı gibi duruyor orada.

Yok, benim babam evlendikten sonra İstanbul'a, askerliğini yaptıktan sonra, hep odur, budur, altmış, yetmiş senedir İstanbul'da. Yani gelmişler şey diyorlar, a, benim, şey, annem, babam kimsenin etlisine, sütlüsüne karışan kimse değil. Öyle hani gezeyim, tozayım. Hani çocuklarla şuraya gideyim, buraya gideyim. Hiç olmadı. Düğüne, derneğe bile, biz ailemizin hiç götürdüğünü hiç hatırlamam yani. Çünkü yedi tane çocuk. Annem o çocuklara bakmakla geçirmiş. Yani cahil kadın mı? Mesela ben okula giderdim. Herkesin çocuğunun, ön... Mesela önlükleri böyle tertemiz, ütülü. Bizde o olay yoktu. Yani ütü e, şey, yakalar için yıkanır, öyle takılırdı, mesela. Yokluk içinde biz öyle okuduk. Belli bir şeye kadar. Benim babam tersanede, şeyde Azapkapı'da, orda odacı olarak çalışıyordu. Biz doğma büyüme buralıyız yani, hiç köy falan görmedik. Ben 4-5 sene önce bir gittim işte, tatil şey, bayram tatilinde. Eşimin köyünü gördüm. Kendi köyüm daha görmeden,

yani köyü öyle bir görmüşlüğümüz var. Biz derdik babama, baba, bizi bir köye götür, köyümüz nasıl? A, ben derdi, nasıl götüreceğim? Hanginizi götüreceğim? Evlendiğiniz zaman kocanız götürsün. E, ne, koca götürececek mi? Biz şimdi gidelim diyorduk. Öyle diyordu babam. E, ne olacak? Fakirlik yani, o zaman fakirlik vardı. Adam yine iyi yani. Bu kadar çocuğunu büyütmesi, mucize yani. Biz şimdi, iki tane çocuğa, karşılayamıyoruz. Yani, böyle ayakkabı bile mesela, alırdı. Bayramlarda alınırdı yani. Biz şey yapardık. Yastığımızın altına koyar, yatardık. Yani, yani lastik öyle çok giymedik biz. Alırdı, şey ederdi. Babam çok... annemden daha böyle şeydi, fedakardı. Hiç eli boş gelmezdi eve. Mesela gece mesela, geldiği zaman yemek pişirirdi, bizi kaldırırdı, birer lokma verirdi. Hadi şimdi yata derdi. Babam öyleydi ama annemden onu görmedik... Babam mesela, saçımızı okşardı, şey böyle örerdi, böyle severdi, annemde hiç görmedik. Annem öyle hiç sevmedi bizi. Hala da öyle mesela der, çocuklarınızı içinizden sevin, çok abartıyorsunuz, der hep, işte.

Babam işte, Kore' ye gitmiş babam. Uzun dönemde o zaman şey, şeyine. Sonra annemi almış, gelmiş. Kiraya gelmişler. Tabi akrabalar, o zaman akrabalar birbirlerine düşkündü. Birbirlerini çok tutarlardı. Şimdi öyle yok. Bir arada olurlar, toplanırlar, sohbetler, muhabbetler, sazlar, sözler olurdu, şimdi onların hiçbiri yok. Sağ olsun, televizyon işi görüyor. (Gülüyor.) Onlar kalktı. Tabi öyle öyle. Sonra babam Feriköy'deki o evi alıyor, yapıyor. Kendi çapında. Ondan sonra iki oda, iki odasını da kiraya vermişti. Öyle geçiniyordu adam ama yani öyle, öyle. Bak o zamana göre, babam iyi, kafasını çalıştırmış yani babam çok iyi bir insandı. Öyle olunca adam tabi ister, yıpranıyor tabi ki, yani öyle. Babam sigara çok içerdi, karnı böyleydi. (Gülüyor) Acayip sigara içerdi. Doktor, sonra bıraktı ama, iş işten geçti tabi. Doktor derdi ki bu sigarayı bırak, bir kadeh rakı iç her akşam, o sana daha faydalı, derdi. Öyle gitti ama bayağı nefes alamıyordu. Bayağı kötüydü, ciğerleri mahvolmuştu. Sonra da prostat ameliyatı oldu. Ondan sonra kendini toparlayamadı. Babam 80 küsur yaşındaydı. Ama işte, en güzeli, o öldü gitti, çocuk çocuğunun ölümünü görmedi yani. O zaman daha da kötü olurdu. Annem gördü şimdi.

Babam hiç anlatmadı ama yalnızca eve yabancı, istemeye geldiği zaman öyle derdi bize. Onların yolu burada, senin yolun burada, derdi olmaz. Ben, siz evlendiğiniz zaman yanınıza gelemem, oturamam konuşamam. Çünkü ayrımcılık vardı ya o zaman. Ama babam hiç, biz Alevilik nedir hiç bilemedik yani, öyle şey yapmadık hani bizi der hani mesela Karacaahmet ya da oraya, buraya hiç gitme bilmiyorduk, mesela. Ben evlendim, bu işte, işte ayrıldıktan sonra komşularımız, onlardan gördüm işte. İşte Alevilerin böyle

daha bu koyuları da var, Sünnilerden de öyle. Birbirlerine böyle şeyler, nerdeyse birbirlerini öldürecekler. Biz şaşırдық. Sonra sonra öğrendik onu yani öyle. Ama ben Aleviyim diye hiçbir problem yaşamadım. Hiçbir şey yaşamadım. Biz de biliyorsun bunlardaki gibi, hani ayrı kadınlar haremlik-selamlık, bizde öyle bir şey yok. Yani örf ve adetlerimiz çok güzel, onlara göre çok çok çok güzel. Büyüğe saygı, yaşlıya saygı, kadın ayrımı, erkek ayrımı yok bizde. Eşit, örf ve adetlerimiz de çok güzel severim de yani. Ama hiç öyle bir zorluk yaşamadım. Hani, benim ailem de yaşamadı, kardeşlerim de yaşamadı. Biz zaten öyle fanatikliği sevmiyoruz. Sevmiyoruz yani. Yani ben mesela, kendim tam, dedelere eskiler pek şey edemem. Ben dedelere de pek inanmıyorum. Yani şöyle yani, sazını sözünü tamam seviyorum ama benim mantığıma düzgün geliyorsa onu kabulüm. Mesela gelip de hani şu para, o, topluyorlar ya. Böyle hani veriyor... Ben ona karşıyım mesela. Bir de dedenin diyelim ki, bir oğlu var. Ufak. Altı-yedi yaşında. Şimdi ona hürmet ettikleri zaman, elini ayağını öptükleri zaman bana ters. Niye ben onun...Dede olabilir saygı gösteririm ayrı bir şey ama niye elini ayağını öpeyim? Hiç gerek yok. O da benim gibi insan. Bana düzgünce bir şey veriyorsa versin, vermiyorsa hiç gelmesin. O aldığı şeyleri de birileriyle paylaşıyorsa, benim için dededir. Paylaşmıyorsa, benim için dede değildir. Ben öyle, pek öyle şeylere de inanmam. Şeye de yani, yaratana inanırım, bir yaratana inanırım gerisine hiç inanmam. Öyle bir durumum da var. Hiç inanmam. Dinmiş, imanmış. Ben, din iman dedi mi kaçırım, bana göre bir şey değil.

Yok, şunda şu yazıyor, Kuran'da bu yazıyor. Nereden biliyorum Kuran'da ne yazıyor? Kaç yüzyıl geçmiş, kimin elinden geçmiş, ne yazılmış? Ne çizilmiş? Bilemem ki. İlk Kuran olsa inanayım. Ama şimdi kime inanmıyorum ki? Niye inanayım? Din adamlarına asla inanmam. Kesinlikle inanmam! Bana düzgün gelen, kafama yatana inanırım, gerisine inanmam. Böyle bir durum yani. Annem diyor ki, çarpılacaksın kızım. Valla çarpan gelsin, çarpsın. Nasıl çarpıyorsa? Niye dedim, bak, çarpılacaklar çarpılacaklar diyorum, çalıyorlar, çırpıyorlar. Niye onlar çarpılmıyorlar da ben çarpılayım? Yaparım.

Ama Alevilik üzerinden bana bir şey söyledikleri zaman çok kızarım. Tavır alırım. Çünkü yani, mesela, eli tutulmaz, yemeği yenmez dedikleri zaman, o zaman çok kızarım. Yani neyini gördün ki? O da aynı senin gibi doğuyor, büyüyor, farklı şey değil. Yine onlar değil. Herkes, hangi dünya böyle? Bir yaratana inanıyor, yaradan var diyor, başka şeye inanıyorum, o ayrı bir şey. Öyle yani.

Kardeşlerim de aynı düşünür, benim mesela en ufağım var kız kardeşim. O, Trakyalılarla evli, şuraya kadar kapalıdır. Biz ailenin şeyi deriz, yani, imamı deriz yani ona. O derece yani. Su içerken bile oturuyor, çömelerek içiyor. Bana ters. Bana ters geliyor. Dindar da değil ama kapalılar. Yani kapalılar dedim, öyle dindar kapalılardan değiller ama kocası aydın. Artık şey, öyle şeydir yani ama ben öyle pek şey değilimdir yani.

Yok hani Ramazanmış, kapan, et, bana da ters. Ben neysem, oyumdur yani. Milleti memnun edeceğim diye, yok, gece kalkayım, işimi yapayım, bilmem... Mesela kaynanam onu yapar. Derler ki, bak bir şey söylerler, saygısı yok. Hiç de kusura bakma, saygısızlık olmuyor, dedim. Herkes kendine. Sen dedim, oruç tutuyorsun, dedim, on iki imamı herkes biliyor mu? Yok. Bilmiyorsa, kusura bakma. Onların da bilmesi gerekmiyor, diyorum mesela. Yani bunun anlamı yok yani. Herkes kendi için yapıyor. Başkası için yapmıyor. Öyle şeyim de vardır yani. Bazı inançlarım farklı. (Gülüyor.)

Erkek kardeşim de aynıdır. Ben hiç görmedim yani ama tabi ki insan ayrımı çok yapıyor. Şimdi insanları ayırtırılmış zaten yani. Bir de korku devleti olmuş zaten. Bilmiyorum belki başkaları görmüştür o yüzünü ama ben hiç, biz hiç görmedik. Mesela, komşularımız da yani biz Aleviyiz diye, bizimle konuşmamazlık asla yapmıyorlar. Komşularımız çok iyidir o konuda. Yani, pişirdiğimizi yerler, yaptığımızı da yerler öyle şey yok yani. Hiç görmedim. Öyle bizde yok yani. Yani biz herkese açığız. Herkes çünkü ne yapsın? Hayat şartlarından çalışıyor, kimse kimseye gitmiyor, kimse kimseye gelmiyor, ancak nasıl bir, öyle mi? Toplanıyorsun. Ya da bir düğün, dernek oluyorsa toplanıyorsun. O da çok yakınsa gidiyorsun düğün, derneğe ya da cenazeye. Yani, yani çok yakın da olsa gidemiyorsun. Mesela, benim evvelsi günü amcam öldü, köyde. Gidemedim mesela. Köye nasıl gideyim? Çalışan bir insan olarak sınırlısın yani gidemezsin ki. Yani, beş vakit verilmiş hani, bir gün sonra olsa cenazesi, hadi neyse, dersin, gidersin. Arabayla gidip geleceksin çünkü. Öyle bir, tabi ki insanlar birbirlerinden uzak, toplum olarak. Ama şimdiki nesile bakıyorum, çok tembel. Tembel bir nesil. Hep hazırcı, lop lop lop, öyle bir vurdum duymaz. Zaten eline bir telefon aldın mı, tamam, işleri bitiyor. Benim, düşün, torunum daha 6 yaşında, telefonla yemek yiyor, telefonla yatıyor, oyunlarla. O çocuğun akli, şimdi ufaklık da başlamış yani. O müzik çaldığı zaman ona bakmayı seviyor. Yani öyle bir şey. Aslında çocuk, çocuğun uzak olması çok iyi onlardan, yani. Ama isterim insanlar okusun yani. Okumalarını isterim, geri hiç kimse kalmasın. Yani, şey de mesela en yakın akrabalarım olsun, çok çok güzel geçiniyorsa, geçimi varsa, benim daha çok hoşuma, sanki ben geçiniyormuş gibi oluyorum. Severim öyle yani. Kim olursa olsun, herkesin geliri iyi olsun,

huzurlu olsun, mutlu olsun. Kavgadan, dövüşten bir şey çıkmaz ki. Hiç, savaşı zaten hiç sevmem, hiç sevmem. Çünkü yani, çıkarana zaten kazanıyor. Silahları satar, bilmem neyi satarak. Hiç sevmem. Ama acayip Atatürkçüyümdür. Çok, off! Yani ilk aşkım, diyebilirim ona. Yani öyle. Zaten biliyorsun, Aleviler, Atatürk, (Gülüyor.) bizde Hazreti Ali derlerdi. Ama ben öyle yani, Ali'ci de değilim böyle takılmam yani. Öyle resimleri olsun, şurada olsun, burada olsun. Ama Atatürk'ü isterim. Bayrağı acayip severim. Ben duygulanırım yani böyle. Eskiden böyle, polisler geçirdi törenler yapar, ben çok duygusal, o anda böyle burnumun direkleri sızlardı. Şimdi valla hiç onlar kalktığı için pek onları da görmüyoruz artık. Onları da görmüyoruz.

Ama insanlar çok kötü. Güvenilir değil asla. Hani bir laf var ya, babana güvenmeyeceksin bu zamanda, doğru bir laf. Yani en yakınından kötülük gelebiliyor. Valla, bilmiyorum artık, toplum neden böyle oldu artık. Tembellikten mi diyeyim? İş imkanları yok, herkes geçim derdinde. Çok işsiz var, acayip işsiz var. Gençler, okumuştum iş yok, bak yeğenim mesela üniversitede okuyor şimdi. “***” Üniversitesi'nde, iki birden okuyor. Şey, çizelge böyle şey çiziyor, çok da güzel çiziyor. Ben, diyor; durmam diyor Türkiye'de diyor, gideceğim diyor. Almanya'ya gideceğim. Almanca öğrenmeye çalışıyor yani öyle herkes kaçıyor bir nevi. Bir şey vermiyor ki, verdiği kendi hep çalan çırpın, kendi çoluk çocuklan. Fakir fukaraya bir şey yok ki. Zaten olan da zaten hep, fakir fukaraya oluyor. Hep ölenler, baksana kaç kişi öldü. Bir de saklama huyları var. Kimi diyor ki, elli bin küsur, bilmem otuz altı diyor. Kaç tabur asker gitmiş. Kim inanır? Şimdi sen oradan bakmışın, bu bina çökmüş, oradan sağ adam çıkar mı? Parça parça yapar. Şimdi acayip silahlar var yani. Onu saklıyorlar, bu hastalıkları saklıyorlar. Her şey saklanıyor. Niye saklanıyor? Halkı, o zaman korku, korku olunca halk ne yapsın? Sağa da saldırıyor, sola da saldırıyor, baksana. Mültecileri görmüyor musun? Nasıl? Çoluk çocukları var. Yazık, günah değil mi onlara? A, gerçi ben onlara da kızıyorum yani. Kaçtın geldin memlekete, şey fabrika gibi çocuk doğuruyorlar. Maşallah yani, neyine güveniyorsun? Biz iki tane çocuk doğururken bile düşünüyoruz. Hormonları iyi çalışıyor diyeyim ben onlara. Ne diyeyim? Olabilir ama olan kadınlara ve çocuklara oluyor. Erkekler hiçbir şey olmuyor. Erkekler hepsini top, zaten onların toptan genlerini değiştireceksin. Gerçekten erkekler bir tuhaf. Onları alacaksın, bir yere sokacaksın, yakacaksın. Vallahi! En güzeli o. Çünkü hepsi için demiyorum. Mesela, benim kız kardeşimin kocası var. Mükemmel bir insan. Dört dörtlük yani, gördüğüm kadar. Ama evin içindeki durumunu da bilemem. Her güzelin bir şeyi var, bir değişiklik bir huyu var, yani bir tane düzgünse, iki tanesi yanlıştır.

Zor yani, kadın ikinci sınıf. Kadına değer veren kimse yok. Kadın onu yap, gülme, oraya gitme, buraya gitme. Ne, ne yapacak kadın? O da senin gibi yani doğmuş, büyümüş. Onun da bir şeylere hakkı var, yani. Şeyi görmüyor musun sen? Arapları... Yazık. Kocaları giymiş atleti, şortu, kadınlar; şalvarın için, şey aman, bir kara çarşafın içinde. Örtüsünü kaldırıyor yemek yiyor. Bence o insanlık mı? Bence insanlık değil, barbarlık. Sen öyle giyinebiliyorsan, o zaman, o da giyinecek. Hayır, yemek yerken düzgün yesin. Yazık günah değil mi? İşkence çektiriyorsun. Ama kabahat, onlarda değil, kadınlarda. Çünkü öyle yetiştiriyorlar. Öyle. Evde nasıl yetiştirirsen çocuğunu, öyle gider. Bizde mesela, çocuğun şunu olmasın diye, biz evde kavga bile etmezdik yani, ben çocuklar şey olmasın, şey olmasın diye. Şimdi bakıyorum dışarda kızlar, erkekler birbirleriyle küfürlü konuşuyorlar. Bayağı bayağı küfürlü konuşuyorlar. Çok rahat. Şimdiki nesil acayip rahat. Yani dünya batsa, hiç umurlarında olmazlar. Mesela kibar kibar giyinirlerdi. Şimdi o kibarlık da yok, giyim de yok. Ooh, şaldır şuldurlar herkes. Eskiden çok güzel giyerlerdi. Zariflerdi. Şimdi öyle değil, çok rahat. Aynen. Zaten üniversiteye gittiği zaman, hepten değişiyorlar. Değişik bir siyah akımı var, niyeyse. Ben de gerçi siyahı çok severim, ağır bir kıyafettir de. Siyah giyen çok var. Evet, acayip. Ben mesela eskiden renkli giyemezdim, şimdi, ama şimdi her renk giyinebiliyorum. Özgüven mi geldi? Bilmiyorum. Yaş itibarıyla daha mı şey olduk? Bilmiyoruz vallahi. Genç gelmedi şimdi. Ben gece 12'de de dışarıda olabilirim. Mesela kendi başıma evden çıkıp, dışarı gez.. çıkarım yani. Öyle bir şeyim yok. Te, biraz tedirgin olurum ama çıkarım, yani öyle. Hani, kadındır çıkma bu saate, şöyle öyle şeyim yoktur yani. Bula bula Bağdat bulunur derler ya, şey ederim yani, gittiğim yerde de çıkarım yani öyle.

Eşim öyle derdi. Kayınbabam derdi ki, bak, derdi, eşine söyle de kılık kıyafetine dikkat etsin, diyordu böyle. Yok dedi, ben onu bir tabur askerin içine koyarım, dedi. Arkama bakmadan, dedi, giderim. O kadar güveniyorum, derdi. Öyle derdi. Ya, güven konusunda, şeyimizdir yani. Yaparım yani, ederim. (Gülüyor.)

Saman altından su yürütmüş olmuş yani. Belki de bu, ilki, belki de ilk değildi. Daha niceleri vardı da ben farkında değilim. O hissi vermedi. Bu gidene kadar. Çünkü zamanında eve giriyor, zamanında çıkıyor. Ama şu, şimdi, öyle değil işte. Çok kötü bir şey ama özgüvenin gidişi, evde öyle olması, kötü bir şey. Ama şöyle yapıyor mesela çamaşır da yıkıyor, tiksiniyor muyum? Hayır. Ütüsü de yapılıyor, gardırop, kalem gibi duruyor her şeyi. Yapılıyor bunlar. Yani başka bir hanım olsa yapmaz bence. Kesinlikle yapmaz. Yemeği de konuyor önüne, yani bilmiyorum. Sevgi mi? Saygı mı? Bilemiyorum ne olduğunu, tam

çözemiyorum yani. Sevgiden mi yapıyorum? Saygıdan mı yapıyorum? Tabi acayip sorguluyorum şimdi, çok sorguluyorum. Diyorum ya, ağzından her çıkar kelimeyi, böyle süzgeçten geçirmeye çalışıyorum. Hangisi doğru, hangisi yalan, diye. O özgüven yok. Hani böyle sarılıyım, öpeyim, onlar da yok. Elini tutayım, şunu yapayım. Onları çünkü yapamıyorsun. Çünkü değişmiş bir adam var. Onu yaparsam ne diyecek? Bunu yaparsam ne diyecek? Öyle geçiriyorum. Onun ne halt yediğini de bilmiyorum. Bazen ben yapıyorum, bazen kayınvalidem yapıyor. Ama genelde hafta sonları temizliği ben yaparım. Çünkü kaynanam gün içinde yapar temizliğini. Şimdi ben buraya koymuşumdur, o getirir buraya koyar. Ben bunu kaldırmam buradan, alınmasın diye. Hafta sonu temizlik yapana kadar bu, burada durur ama hafta sonu temizlik yaptım mı aynı yerine döner. Hani alınmasın, etmesin diye. Hani insanları kırmayı sevmediğim için, hay, bunu niye böyle yaptın? Şunu, şunu niye yaptın? Ama bazen benim, taşıracağı zaman olduğu zaman ses tonlarım değişiyor. Yapıyorum bunu yani.

Çünkü her şeye çok karışıyor. Ben eve bir şey aldığım zaman, gizli sokuyorum eve, bazen karışıyor çünkü. Niye aldın? Niye yaptın? Niye şunu yaptın? Gerek var mıydı? Bilmem ne? Ben evime almışım, bunu kullanmam lazım. Bu, ben bir ay sonra, 2 ay sonra çıkartıp, kullanabiliyorum. Yani tuhaf işte. Hiç fark etmedi. Ben mesela oğluna bir şey söylediğim zaman alınıyor. Şimdi mesela annemle kalıyor. Annemin her kelimesi, bak bana böyle söyledi, bana şöyle söyledi. Ben de bazen sinirleniyorum. Sana öyle söylediye, o zaman kalmak istemiyorsan evine gidebilirsin, diyorum yani. Burada oturmak mecburiyetinde değilsin. Kayınvalidem konuştuğu zaman, sanki karşındakini azarlıyor gibi konuşur böyle, bir ses tonu vardır. İster beni sevin ve bana güzel sözler söyleyin. Ben de sevmiyorum açıkçası öyle. Ben torunlarımın haricindeki kimseye, öyle canım, cicim, balım, güllüm olamam yani. Torunlarıma yaparım ancak onu. Hani istiyor benlen ilgilenin, beni hastaneye gö... Hastane delisidir. Acayip hastane delisidir. Hani bir yerine dokunsun doktor. Öyle bir şey. Biz de şimdi biraz şey yapıyoruz, frenliyoruz hani hastalık var, şu var, bu var, bak salgın var. Olmaz molmaz diyoruz. İlaç konusunda mesela, ilaçlarını hazırlıyorum ben. Bak şunu iç diyorum, şimdi kutusu vardır haftalık, koyuyorum. Diyorum bak, bunu, bunu, bunu haftalık pazara kadar diyorum. Bazen bakıyorum içmemiş. Anne bunu içmemişsin? Yok ben içtim. Anne diyorum bak, sen bunu içmemişsin, bu haftalık belli bak. Bugün günlerden ne? Bunu sen atlamışın. Hayır. Böyle itiraz eder. Sonra, bak diyorum, ben çok şey ediyorum. Oh, diyor, iyi yapmışın diyor. Bana ne diyorum, iyi yapmışsan o zaman diyorum. Zararı sana, bana değil. Panik atağın tutar, bir şey tutar, evin içinde dedim, dört dönersin. Bana göre bir şey yok. Ben seni doktora götürürüm

yalnızca, diyorum. Sana yapacağım başka bir şey olamaz. Senin e, yap, şey, fırsatın, senin dedim, paranın ne fırsatın olmayacak gibi dedim. Sen ne yapıyorsun ki, dedim evde. Senin görevin dedim, ilaç içmek dedim. Senin görevin o, dedim. Hani bunu buradan kaldırıp kaldırmamak, senin mecburiyetin yok, dedim. Ama sen bu ilacı içeceksin yani sonuçta. Susuyor o zaman. Baktım ben baş edemiyorsam, görümceme havale ediyorum. Güzel de hakkından geliyor. İki kelimeyle oturuyor yerine. Görümcem beni çok tutar mesela o konuda. Çıkarız, gezeriz şeyler yani, görümcem bu konuda iyidir. Mesela kendine bir şey alsın, muhakkak onun yanında bir şey beğendim demeyim, hemen alır, öyle. Kayınlarım, kaynım da öyledir. Bu konuda hiç sorunum yok. Aile konusunda hiç sorunum aile konusunda. Yani, saygı sevgi gördüm yani. Ama işte.

Kadın olmak zor yani. Keşke erkek olsam diyorum. Hani daha güzel, rahat ooo, gidiyorsun işe, geliyorsun eve. Ayağını uzatıyorsun, keyif, olan hep kadında, yük kadında. İşe gidiyorsun, geliyorsun evine. Evinin temizliği, yemek, kaldır, indir. Yatış saatim saatim belli değil, kalkış saatin zaten belli. İşe geldiğimden dolayı. Gerçekten evli bir kadın olmak çok zor. Zor yani. Yani kimseyi memnun edemiyorsun. Asla memnun edemezsin.

Bekar olsaydım, tabii daha iyi olurdu, of ama bekar olacağım zaman da şimdiki aklımı isterim. Şimdiki aklım olsun isterim. O daha önce akli asla istemem. Çünkü hiç beğenmediğim bir huylarım çoktu o zaman. Böyle kafa eğik, biri bir şey söylesin, mahcup bir şekil, istemem onu yani. Şimdiki aklımla her yeri gezmek isterim. Hiç yani frenlemem kendimi. Gezerdim. Hani gençliğimi yaşardım. İşte, tek güzel tarafı işte, evlilikte çocuklarımla olmaları, onların sevgisi, onlara dayanıyorsun yani. Kızım bana mesela, kızım da çok aşırı düşkündür. Yani şey der, gideriz, geliriz. Uzak, gurbet olunca biraz zor oluyor ama, Avusturya'da. Orda yaşıyor. Evlendi, oraya gitti. Ama aşırı derecede torunlarıma düşkünüm, aşırı derecede. Yani çocuklar bir yana, torunlarım bir yana. Onları çok severim uf, bayılırım onlara. Bir anneanne, bir babaanne demeleri bana yetiyor. Çok güzel bir şey, güzel bir duygu yani. Allah herkese nasip etsin. Öyle. Şimdi zaten gençler evlenmiyor, korkuyorlar evlenmekten. Vallahi korkuyorlar, evlenmiyorlar. Çoluk çocuğa da karışmıyorlar artık. Ne yapsın? Gelecek yok. Çocuklara gelecek olmayınca ne versin? Öyle yani. Ben gençliğimi yaşadım, demem. Çünkü yani böyle çıkıp, kendi başımıza bir alışverişe gidelim, şunu yapalım, bunu yapalım olayı olmadı. Bırakmadılar ki, gençlikte olsun.

Mesela bir arkadaşlarla, komşularla toplanıp iki konuştuğumuz zaman saat geçti mi, hemen şey kızardı, vakit geçtiği zaman annem çok kızardı. Bu saatte, kız kısmının dışarda ne işi var? Biz de işte, saat yedi dedin mi, herkes evde olur. O,o geneli ben de yapıyorum. Onu, ben de yapıyorum. Mesela, çocuklarıma saat, dışarıya çıktı oynarlardı, 7 dedi mi, hemen seslendiğim an, hemen bitmeleri lazım. Kesinlikle. Evde akşam mesela, akşam yemeği benim için çok önemli. Çünkü aynı sofrada oturup, o bağ çok önemli benim için. Aile bağı. Orda işte daha güzel oluyor. Ayrı ayrı yemeyi hiç sevmem. Aile dediğin, aynı sofrada, tabii bazen çalışma şekline göre değişir bu. Ama mesela, cumartesi, pazar sabah kahvaltısı benim için de çok önemlidir. Ailenin bir arada olmuşu çok severim onları. Tabi onlar kayıp.(Gülüyor.) Onlar kayıp. Öyle işte.

Annemin evi bahçeli. Benim, apartmanda oturuyorum ben. Mesela bazen diyor ki, kardeşim işte, gel abla diyor, burada annemle otur filan diyor. Yapamam yani. Yapamam. Annemle yapamam. Ha, gider gelirim o ayrı mevzu ama evimi dağıtıp, oraya gidemem, asla. Gitmem yani. Hani ilerde, anneme bir şey olur mesela, hani gidip, müteahhite mi veriliyor artık, bir şey mi olur, bilmiyorum. Bir de yani gecekondular sonuçta orası hani. Her tarafını bir yama yapmış babam. Bilmiyorum. Yani attan, eşeğe düşmek istemem yani, o durum. Hani küçümsememden değil, şimdi, oturduğun mıntıka da önemli. Komşuluk da önemli. Şimdi benim oturduğum yer, gece benim 12'de rahatlıkla alışveriş yapacağım yerler çok ama annemin orası, öyle bir yer yok. Hani elli iki millet diyeyim, orda. Öyle bir yer yani. Güvenilir bir yer değil yani. O yüzden "****" yer, güzel yer ama komşuluk böyle, ya hep, hepsi dindar, bana göre de değil öyle. Çünkü bir yerde dindarlık oldu mu, senin de giyim kuşamın batar. Öyle yani.

İşte bu oturduğum yerde o imkânım vardı. Babam ölünce, ben emekli olacaktım, hem çalışacağım için rahat ödeyecektim krediyi. O esnada ev sahibi satmış, o, yani bize ilk önce sordu. Çünkü 15 senedir ben oturuyordum orda. Bize ilk sordu. Tamam, dedi, söz dedi, ev senin dedi. Hatta iki seferde tekrarladım. A, bir geldim, dedim anne bak senesi geldi, kira artık zamlanır, dedim. Çık, dedim hem onu öğren hem kirayı ver dedim. Bir duydum ki, yeni ev sahibinle anlaşacaksınız. Öyle. İçimde ama o, şeyim yok artık yani, alamam imkânım yok. Toplu param yok çünkü nasıl olacak ki? İmkân yok. Bir kişinin çalışmasıyla olmaz o. Destek olacak. Koca da çalışacak, destek verecek. Ben mesela, emekli oldu, hiç parasını görmüyorum. Kredi ödüyorum mesela, onun kredisini ödüyorum, hiç görmüyorum. Yok. Öyle yani ama gocunuyor muyum? Hayır. Gocunmuyorum. Çünkü sağlığım yerinde, çok şükür, elim ayağım tutuyor, ha, ben, o olmadan da tek başına

ayakta duran bir bayanım, hiç eyvallahım yok. Ben ondan daha iyi yaşıyorum. Emeğimin karşılığını alıyorum, çalışıyorum. Giyimime geldi mi, giyerim de takıştırırım da, yaparım yani. Özgüvenim o yönden kendime sonsuz. Şeyim yok yani. Öyle şeyim yok yani, çok şükür. Hani koca olmadan da yaşayabileceğim, şeyim yani. Ama işte hani ölü hissedersin, hadi, a, oldu böyle şey dersin, geçip şey dersin ya da hastaydı işte ne yapacaksın böyle yük senin üstünde. Ama sağlıklı bir insan olunca da bunu yapınca işte olmuyor. İnsanın gücüne giden şeyler oluyor, yaş itibariyle de artık bazı şeyleri kaldıramıyorsun. Zor oluyor o.

Yani hep ben ben olmaz. Karşındaki de insan. Etten, kemikten. Hani, sevgi bekler, ilgi bekler, iki tatlı söz. Onlar bile insanı motive ediyor. Yok. Bak buna ben, nankörlük derim yani. Yani hiçbir şey demem. Nankörlük. Bir insanın önüne, temiz iç çamaşırı geliyor, yemeğin geliyor, her şeyin dört dörtlük yapıyorsa karşıdaki... He, bir de beni o kadına kötülemiş. Ama nasıl kötülemiş, ne kötülemiş ne kötülemiş. Ben açtım kadınla da konuştum. Konuşmadım ama en sonunda da konuştum. Hani böyle tekme yi yiyince konuştum. Dedim, gurur dedim, evlilikte gurur olmuyor dedim. Konuş bakalım ne oluyor? Yani düşün, ona beni bir kötülemiş, bir kötülemiş, bir kötülemiş. Sırf kadınla beraber olsun diye. Beni yere göğe sığdıramayan adam, beni kötülemiş kadına. Yani erkekteki nefis, pis bir nefis. Başka hiçbir şey değil. Emellerine ulaşsınlar diye her şeyi yaparlar, her şeyi. Bu benim oğlum dahi olsa, aynı geçerli. Onun için diyorum, erkeklerin genleriyle oynanması lazım. Gerçekten. Herkes için demiyorum, bazıları kenara, ama böyle tipler...

Ben mesela bir kadınla konuşuyor, sohbet ediyor. Bir şey, şöyle komik bir şey, ben kıskanmam. Niye kıskanayım ki? Değil mi? Yani o bakarsa, ben hasta ruhlu biri olmam lazım. Ben öyle düşünerek ben, şey yaptım. Birdenbire öyle olacağını bilemem. Hani şeyim, beceriksiz bir bayan değilim. Elimden her şey gelir, yaparım da yani. İşte her zaman Türkiye'deki bayanların geneli, geneli, tabii geneli aynı, benim durumumda olan kadın çok var. Hiçbir şey hissettirmeden, acayip var. Ama şöyle de, a, işte kocam para getiriyor eve nasıl olsa. Bana ne? Bana dokunmayan, bin yaşasın... öyle, öyle bir şey de değilim. Asla eline bakmadım, asla! Asla böyle, bana para ver, diye hiç şey yapmadım. Çünkü ben kazanıyorum sonuçta, gerek yok yani. Benim için önemli olan, kiramı ödeyeyim, faturalarımı ödeyeyim, mutfak gıdamı ödeyeyim, gerisi olsa da olur, olmasa da olur. Çok mühim değil yani, o kadar param olsun. Benim bu ihtiyaçlarım giderilsin, tamamdır. Yani öyle, şey gözlü de değilim yani, hani olsun, olsun, bunum yok öyle. Hayır, bunda bu var, bende niye olmasın? Şunda o var bende niye böyle olmasın? Öyle bir

kaygım da yok. Benim için bana yetecek bu, hani hayatımı devam ettirecek kadar olsun yeterli. Yani öyle, aç gözlü değilim yani. Düşünmedim öyle bir şey.

Teyzem öyle der, hayatımı anlatsam, roman olur. Benim teyzem öyle derdi. Ya, insanoğlu yaşadığı sürece de her şeyi görüyor. Görecek de. Bak kaç senedir burada çalışıyorum. Çok şükür hiçbir problemimiz olmadı. Yani, çok şükür hiçbir problem yaşamadık. İnşallah hiç yaşamayız. Ben bir de yani, çalıştığım iş yerlerini, yani elin işi diye hiç, öyle hiç kafamda yer edemedi. Kendi evim gibi görürüm. Yani kendi evim gibi gör, şirket olsun, ne olursa, ev olsun hiç fark etmez. Kendi evim gibi gördüğüm için böyle daha rahatım ama alışma sürem yine de nerden baksan altı, yedi ay sürüyor. Bir yere şey yaptığım zaman ama sonra sahipleniyorum, öyle bir şeyim var. Hani gir gir, çıkı sevmem. Düzgün bi şekilde çalışmak isterim. Çünkü yani zor yani. Başkası, başkası, başkasını zor. Azı bulamayan zaten çoğu hiç bulamaz. Ama çok şükür çalıştığım hiçbir yerde, şey olmadım, yani rahatsız olmadım. Hiç rahatsız olmadım.

O gitmez. Yani kalp kırıklığı çok. Çünkü taparcasına sevdiğin bir insanın yapması, bir de aşırı güvendiğin biri, sırtını dayadığın. Ben onu şey olarak koydum, anam, babam, yoldaşım, sırdaşım, özgürlük alanım o benim, ama hepsi böyle gitti. Böyle ya, kapıdan girdiği zaman seviniyordum, girdiği zaman. Geldi eve, diye. Ne bileyim? İşte yani. Ama özgüvenim yok, eski şeyi yok yani, hani yaklaştırmaya çalışsam, böyle kendimi frenliyorum hemen. Bir şey demiyorum yani, bilmiyorum. Bir tuhaf geliyor bana. Yani yabancı gibi oldu o. Bu şekilde. Öyle bir şey yapmak, hadi böyle bir şey yaptın. Ben diyorum ya, böyle bir şeye ihtiyacın var, hani benlen yapamadığın şeyleri, böyle bir şey ihtiyacın var. Kendim evlenmem. Git, değil mi? Çaktırmadan. Nasılsa yani, biriyle böyle bir şey yapıp da bir, seninle yaşanır mı? Hakaret ederek, yani. Çaktırmadan yapacağın şeyler değil mi? Yani bilmiyorum. O yüzden hani bir, bazı insanlar, eşleriyle yapamadığı şeyler olabiliyor. Evet kabulüm, çünkü senle yapamadığı istekleri var. Hani onu da anladım ama bunu yaptın, ettin hatanı kabul et. Onu da kabul etmiyorsun. O zaman geliyorlar sana. Hani suçlu, ben yapmadım, evimdeyim, evimi bırakmıyorum. Sen bırakıp gidiyorsun, yapıyorsun, geliyorsun, suçlu benim. (Gülüyor.) Böyle düzen olmaz. Çok saçma geliyor bana. Yani.